

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **EFE cz, s. r. o.**
sídlem Blanická 834/140, 724 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2020, č. j. 8819/20/5100-41451-711647,
ve věci uložení pokuty

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2020, č. j. 8819/20/5100-41451-711647, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 14. 8. 2019, č. j. 3120876/19/3202-50521-804551, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o posečkání úhrady daně podle § 156 odst. 1 písm. a), b) a e) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen „daňový řád“).
2. V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:
 - 1) Žalobce žádostí o posečkání platby pokuty usiloval o získání času na obranu proti exekuci, kdy s dobrou vírou očekává, že rozhodnutí soudu na základě podané žaloby jej může této pokuty zbavit. Žalovaný svérázně aplikoval právo na skutkový stav, přičemž nedbal základní zásady správy daní. Žalovaný nevstřícně snižoval dobrou víru žalobce v rozhodnutí soudu na pouhé přesvědčení, které nenaplnuje důvodné očekávání. Žalobce má za to, že doložená žaloba o zrušení pokuty dostatečně prokazuje očekávání žalobce o zániku pokuty k posečkání. Skutečnost, že žaloba ve vztahu k pokutě za srpen 2017 byla rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 30. 10. 2019, č. j. 22 Af 46/2018-81 zamítnuta, nic nemění na tom, že v rozhodné době řízení o posečkání vydáno nebylo. Zamítnutím žádosti žalobce žalovaný předjímal rozhodnutí soudu, čímž překročil hranici své pravomoci.
 - 2) Ohrožení živobytí zaměstnance, především však vážná újma způsobená neprodlenou úhradou, má být orgánu zřejmá z úřední evidence výsledků hospodaření (přiznání k dani z příjmů, přiznání k DPH), kde žalobce několik let po sobě vykazuje ztráty. Žalobce uvedl, že zdejší soud v usnesení ze dne 23. 4. 2019, č. j. 22 Af 46/2018-44 ohodnotil údaje jako hodné osvobození od soudních poplatků.
 - 3) Podle žalobce měl správní orgán žalobci pomoci při odstranění nedostatků žádosti v případě, že tato neměla podstatné náležitosti a trpěla vadami. Postup správního orgánu není šetrný a vytváří zbytečné náklady.
 - 4) Žalobce má za to, že institut posečkání je v rámci daňového řádu běžným nástrojem ochrany proti prodlení a nežádoucím důsledkům.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. K ohrožení živobytí zaměstnance a vážné újmy uvedl, že podmínka pro povolení posečkání podle § 156 odst. 1 písm. a) daňového řádu spočívající v tom, že by neprodlená úhrada znamenala pro žalobce vážnou újmu, je formulovaná značně obecně a z toho důvodu je nutné, aby žalobce ve své žádosti upřesnil a doložil, jaká konkrétní újma by mu v důsledku plnění daňové povinnosti vznikla. Žalobce v daném případě nespecifikoval, v čem by měla ona vážná újma spočívat, a že by k ní došlo v důsledku úhrady nedoplatku. Důkazy předložené žalobcem (součtový

mzdový list za rok 2019, správní žaloby podané ke Krajskému soudu v Ostravě, včetně usnesení o osvobození od soudních poplatků a příkaz k úhradě částky 400 Kč) nepodávají aktuální, plný a dlouhodobější obraz o celkové finanční a majetkové situaci žalobce. Co se týče naplnění důvodu pro posečkání dle § 156 odst. 1 písm. b) daňového řádu, tento není u žalobce z povahy věci aplikovatelný, jelikož ohrožení výživy je možné posuzovat jen ve vztahu k daňovým subjektům- fyzickým osobám. Dále žalovaný uvedl, že samotným podáním žaloby proti rozhodnutí o odvolání proti platebním výměrům není naplněna podmínka dle § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu.

4. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že správce daně vydal dne 14. 8. 2019 rozhodnutí, kterým byla jeho žádost zamítnuta, neboť nebylo splnění podmínek ze strany žalobce nejen konkretizováno, ale také prokázáno. Správce daně a následně ani žalovaný žalobce na tuto vadu neupozornili a současně nevypořádali jeho nedobré majetkové poměry. Od správce daně se přitom očekává, že v rámci jakéhokoli řízení použije ke správnému zjištění stavu věci především vlastní úřední evidenci. Z ní mohlo být správním orgánům zřejmé, že cca deset let žalobce nevydělává a je ve ztrátě. Dále byl správce daně zpraven mzdovým listem žalobce, že tento platí odvody na sociální a zdravotní pojištění.
5. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě 2 měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že není důvodná.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 22. 7. 2019 podal žalobce žádost o posečkání úhrady pokut za opožděné podání kontrolního hlášení, a to za období srpen 2017 ve výši 1 000 Kč (platební výměr ze dne 11. 1. 2018), říjen 2017 ve výši 1 000 Kč (platební výměr ze dne 29. 3. 2018), únor 2018 ve výši 1 000 Kč (platební výměr ze dne 4. 5. 2018), duben 2018 ve výši 1 000 Kč (platební výměr ze dne 15. 8. 2018), květen 2018 ve výši 1 000 Kč (platební výměr ze dne 15. 8. 2018), červenec 2018 ve výši 1 000 Kč (platební výměr ze dne 7. 11. 2018) a srpen 2018 ve výši 1 000 Kč (platební výměr ze dne 7. 11. 2018). Žádost žalobce odůvodnil ohrožením výživy osob na žalobce odkázaných, újmou, která by neprodlenou úhradou vznikla a důvodným očekáváním zániku povinnosti uhradit uvedené pokuty. Správce daně vydal dne 14. 8. 2019 rozhodnutí č. j. 3120876/19/3202-50521-804551, kterým žádost žalobce zamítl. Proti prvostupňovému rozhodnutí bylo podáno odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
7. Podle § 156 odst. 1 daňového řádu, platí, že: „Na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky
a) pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu,
b) pokud by byla ohrožena výživa daňového subjektu nebo osob na jeho výživu odkázaných,
c) pokud by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání daňového subjektu, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období,
d) není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou, nebo
e) při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň.“

8. Jak vyplývá z důvodové zprávy k daňovému řádu, představuje citované ustanovení instrument umožňující posečkat s úhradou daně a příslušenství posečkat stanovením náhradní lhůty splatnosti nebo jejím rozložením do splátek. Důvody pro posečkání zohledňují především sociální a hospodářské aspekty, přičemž rozhodující bude vždy správní uvážení v konkrétním případě. Podmínkou vyhovění žádosti o posečkání je, že by neprodlená úhrada byla spojena pro daňový subjekt s vážnou újmou, nebo že by nebylo možné vybrat od daňového subjektu celý nedoplatek najednou z jiných důvodů; posečkání lze také povolit v případě, že lze předpokládat, že povinnost platit daň částečně či úplně zanikne.
9. Základem postupu správce daně v případě podání žádosti o posečkání ve smyslu ust. § 156 daňového řádu je pravidlo, že správce daně je při rozhodování o takové žádosti vázán návrhem daňového subjektu. Ten je povinen tvrdit ve své žádosti relevantní důvody pro posečkání a současně ke svým tvrzením předložit důkazní prostředky. Důkazní povinnost zde leží na žadateli, který se beneficia při úhradě daně domáhá. V posuzované věci žalobce v žádosti ze dne 22. 7. 2019 uvedl, že je ohrožena výživa osob na něj odkázaných, když má jednoho zaměstnance, za kterého platí měsíčně 6 624 Kč (viz příložený mzdový list). Neprodlená úhrada pro něj znamená nemožnost platit odvody a také újmu, kterou by mělo být možno podle zákona označit jako vážnou. Žalobce je rovněž přesvědčen, že podáním žaloby proti pokutám zanikne úplná povinnost hranit pokutu.
10. Soud nesdílí názor žalobce, že jeho důvodné očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň (pokutu) ve smyslu ust. § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu lze spatřovat v podané správní žalobě. Jak judikoval Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) např. v rozsudku sp. zn. 1 Afs 280/2017 *„úspěšnost každého sporu pro daňový subjekt lze až do rozhodnutí o tomto sporu soudem toliko odhadovat, nikoliv kvalifikovat jako důvodné očekávání částečného nebo úplného zániku daňové povinnosti“*. Samotné podání správní žaloby proto nepředstavuje prostor pro předpoklad zákonného důvodu žádosti o posečkání ve smyslu ust. § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že v soudním řízení o přezkumu rozhodnutí správního orgánu svědčí napadenému rozhodnutí presumpce správnosti až do rozhodnutí soudu. Ze skutečnosti, že byla podána správní žaloba, proto nelze důvodně dovozovat naplnění podmínky ust. § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu.
11. Krajský soud na základě výše uvedeného nedospěl ani k závěru, že by žalovaný v odvolacím řízení nedbal základních zásad správy daní. Soud zdůrazňuje, že žalobce nekonkretizoval, kterou ze základních zásad správy daní má za porušenou, a proto považuje obecné vypořádání takto vznesené námitky za dostačující. Rovněž soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by žalovaný předjímal rozhodnutí soudu. První žalobní bod neshledal krajský soud důvodným.
12. Žalobce měl dále za to, že ohrožení živobytí zaměstnance a především vážná újma měla být orgánu zřejmá z úřední evidence, když žalobce několik let po sobě vykazuje ztráty. Jak již bylo uvedeno v odstavci 9 tohoto rozsudku, správce daně je při rozhodování o žádosti o povolení posečkání daně vázán návrhem daňového subjektu (srov. např. rozsudky NSS sp. zn. 3 Afs 74/2014 nebo 3 Afs 94/2015). Žalobce byl zatížen břemenem tvrzení a břemenem důkazním, a proto po správci daně nelze požadovat, aby k nijak konkrétně uplatněným důvodům žádosti měl povinnost vyhledat důkazy v daňovém spise. Pro žadatele platí v řízení o posečkání úhrady daně povinnost prokázat svá tvrzení podle § 92 odst. 3 daňového řádu, a proto nelze požadovat po žalovaném, aby sám vyhledal nijak

neoznačené důkazy v daňovém spise (srov. rozsudek NSS sp. zn. 3 Afs 94/2015). Skutečnost, že byl žalobce usnesením zdejšího soudu osvobozen od soudních poplatků, neznamená automaticky vyhovění žádosti na posečkání, jak dovozuje nesprávně žalobce. Krajský soud se ztotožnil s vypořádáním žalovaného, že u žalobce nebyly splněny podmínky pro povolení posečkání ani z důvodů § 156 písm. a) a písm. b) daňového řádu a v této souvislosti plně odkazuje odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (str. 1-2) a napadeného rozhodnutí (str. 4-5). Druhý žalobní bod proto neshledal krajský soud důvodným.

13. Ve třetím žalobním bodě žalobce uvedl, že měl být správcem daně vyzván k odstranění vad žádosti. Podání učiněné před správcem daně však nelze posuzovat optikou ust. § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), protože ve smyslu ust. § 262 daňového řádu se správní řád při správě daní nepoužije, když procesním předpisem daňového řízení je právě daňový řád. Daňový řád v ust. § 74 upravuje postup správce daně v případě odstraňování vad podání, který však platí jen pro ty případy, kdy pro vady není podání způsobilé k projednání, nemůže mít předpokládané účinky pro správu daní, nebylo učiněno stanoveným způsobem nebo nebylo učiněno ve stanoveném formátu nebo struktuře. Takové vady žalobcovo podání neobsahovalo, a proto nebyl důvod pro postup podle tohoto ustanovení. Z ustálené judikatury správních soudů je možno uvést, že v případě, pokud nebyly důvody žádosti prokazatelně doloženy, není správce daně povinen žadateli sdělit, že neunesl důkazní břemeno, případně jej vyrozumět o tom, jaké důkazní prostředky by měl ke své žádosti předložit. Využití možnosti požádat o beneficium při úhradě daně je výhradně v dispozici daňového subjektu a je tudíž plně na něm, aby svoji žádost komplexně zdůvodnil a předložil k uvedeným důvodům nezbytné důkazní prostředky. Je to daňový subjekt, který nese riziko, že pokud nedoloží svá tvrzení uvedená v žádosti, bude správce daně nucen žádost zamítnout (srov. rozsudek NSS sp. zn. 3 Afs 74/2014).
14. Čtvrtý žalobní bod vyznívá velmi obecně, a krajský soud proto v obdobné rovině toliko konstatuje s odkazem na již shora uvedené, že žalovaný při aplikaci institutu posečkání nevybočil ze zákonných mezí, jeho postup byl plně v souladu s daňovým řádem a nebyly jím porušeny ani základní zásady správy daní.
15. Vzhledem k tomu, že žaloba není důvodná, krajský soud ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
16. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; plně procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti v řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

[Zadejte text.]

Ostrava 20. května 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje